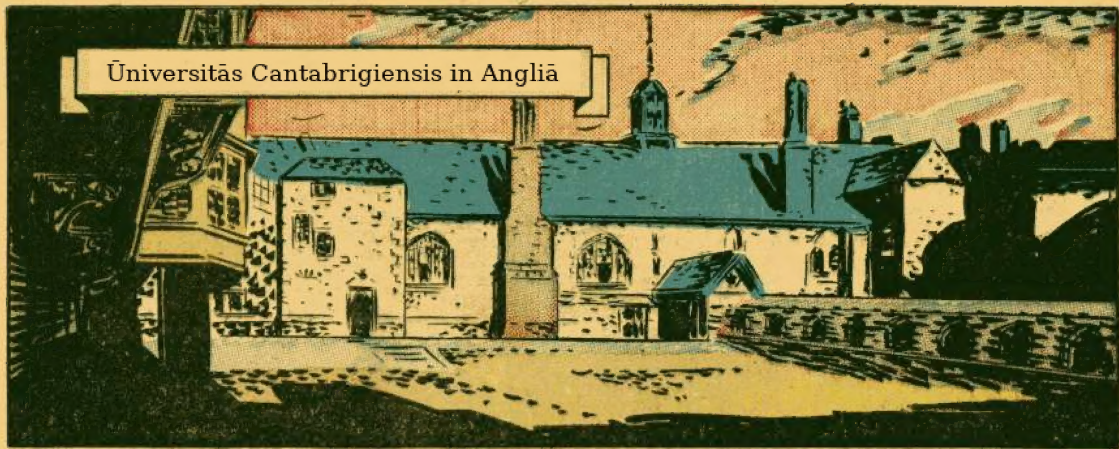

*

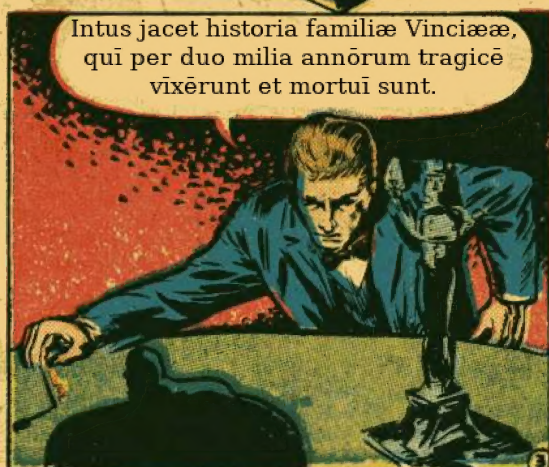
Ūniversitās Cantabrigiensis in Angliā

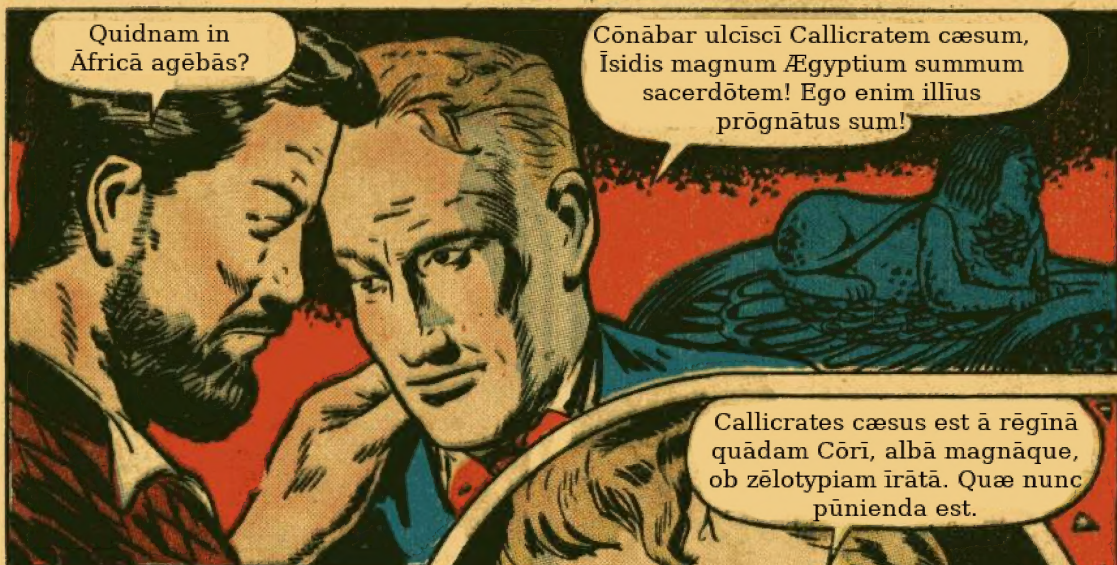

Discipulī historiæ Ægyptiæ antiquæ stupentēs auscultant professorī L. H. Īlici.

Hæc sunt dē ēventū mirābili! Quæ quīdam dixerint fābulam terribilem esse, ego autem sciō ea accidisse. Aderam enim ā prīncipiō, abhinc trīgintā annōs, noctū multā ac pluviā, cum aliquis forēs meās pulsāvit.

Quōmodo ultus eris cædem
abhinc duo milia annōrum
factam? Nam rēgīna alba,
quæcumque ea
fuit, mortua est ab
ævō.

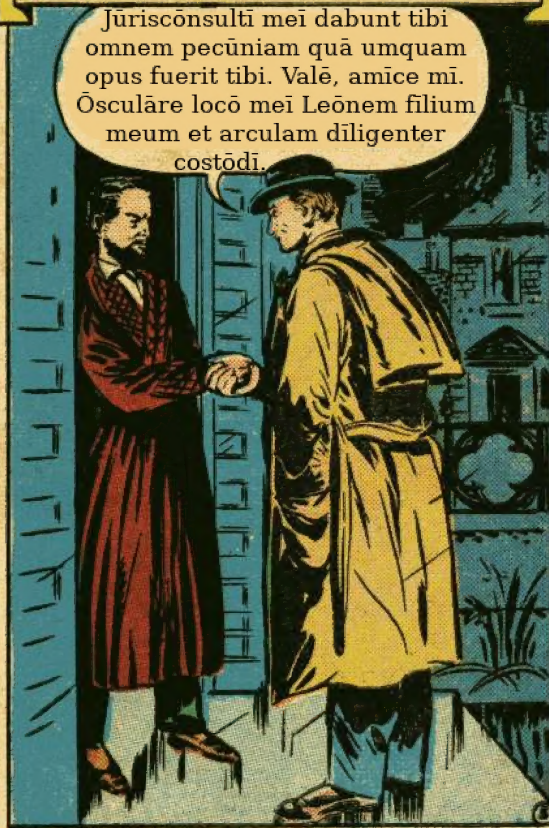

Adhūc vīvit. Sānē magna rēgīna
alba, quæ ob zēlotypiam irāta
cecidit auctōrem meum
Callicratem, adhūc vīvit. Invēnit
enim sēcrētum vītæ æternæ.

Prōmisi ergō Vinciæō. Manē autem,
pūblicōs appellātūrus, cūræ mihi erat
illum in domō prō insānis inclūdī.

Vinciæus insānus est!
Quī potest crēdere
istās ineptiās dē
rēgīnā albā duo milia
annōrum nātā?

Jūrisconsultī meī dabunt tibi
omnem pecūniam quā umquam
opus fuerit tibi. Valē, amice mī.
Ōsulāre locō meī Leōnem filium
meum et arculam diligenter
costōdī.

Manē postridiē admirātus sum.

Quid hoc rei est?

Puer hic modo ad
rēctum ōstium trādēbatur ā
jūrisconsultō quōdam, quī
dixit tē intellēctū-
rum esse.

Mihi nōmen
est Leō
Vinciæus

Ergō iste est
prōgnātus summī sacerdotīs
Ægyptiū Īsidis, Callicratis! Ubi
est puerī pater?

Vinciæus nōn longē postquam nocte
hesternā hinc discessit mortuus est.
Hæc autem epistola ūnā cum puerō
pervēnit.

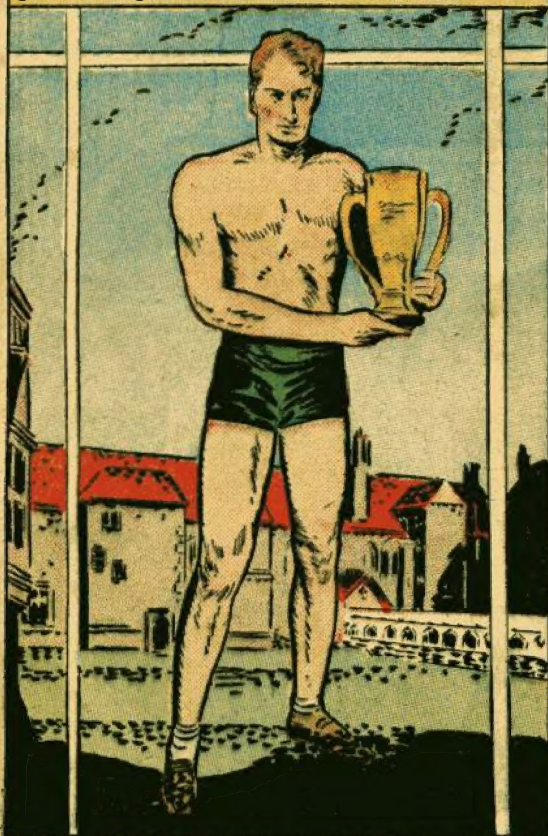
Legō epistolam
Vinciæi manū, quæ
nunc mē attingit ex inferis...

Expectā viginti
annōs antequam
quicquam aperueris. Nec
usque ad id tempōis
Viginti enim annis
est ut ille pāretur
ulcisci Callicratem
cæsum. Ego,
Jōannēs Vinciæus,
ei mandō ut
rēginā albam!

Prætereuntibus autem annīs, faciēns
secundum Vinciæī litterās, nihil dicēbam
Leōnī. Cumque præceptor essem, poteram
parāre Leōnem ad inquisitiōnem ejus.
Docuī enim eum et Latīnam et Græcam et
vērō hieroglyphicās Ægyptiās.

Leō autem nātūrā erat et āthlēta et
discipulus. Quī enim vīribus lacertisque
præditus postea mē ad salūtem redūcēbat.

Docuīque puerum uti sclopētō et rēcta
jaculārī.

Quō XXII annōs nātō
Ūniversitāte Canta-
brigiensī prōvectō,
appropinquābat diēs
quandō, secundum
prōmissum patrī
Leōnis meum,
occulta arcula nigra
nōbis aperienda

Quidnam ā sēcrētis
erat intus in eā?

Et venit XXV diēs nātālis! Ego itaque Leōnī rem nārrāvī dē
auctōre ejus Callicrate rēgīnāque albā quæ sēcrētum vitæ
æternæ invēnerat. Leō autem jocārī mē putāvit.

Profectō nōn
crēdis tālia,
avuncule Īlex!

Aperiāmus
arculam!

Deinde Leō vērtit clāvem in antiqūā
claustrā.

Adhuc
putāsne rem
jocum esse?

Omninō
Ægyptia.

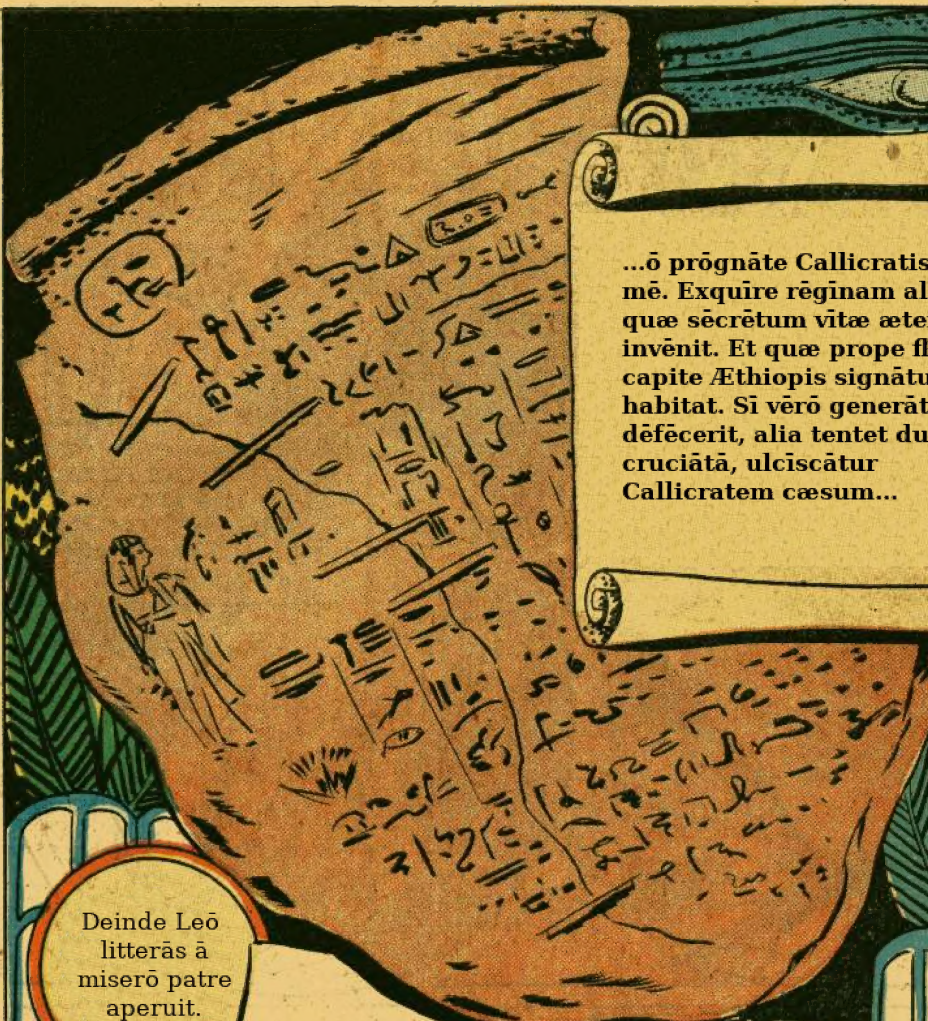
Arcula habēbat epistolam ā patre Leōnis et ānulum
fōrmā scarabæi mirābilem et testam Ægyptiam.

Sic autem ānulus
convenibat digitō Leōnis
quasi prāparātus esset. Et
rēs notābilis vērō. Erat
enim scarabæus Callicratis.

Leōnī
filiō meō

Mirum in modum sentiō omnia mihi
cognita esse. Tamen quōmodo fieri
potest? Quid scriptum est in testā,
avuncule Īlex?

Hoc vidētur scriptum esse
ab Amenartide quādam,
Callicratis lēgitima conuge.

...ō prōgnāte Callicratis, audi
mē. Exquīre rēgīnam albam
quæ sēcrētum vitæ æternæ
invēnit. Et quæ prope flūmen
capite Æthiopis signātum
habitat. Si vērō generātiō alia
dēfēcērit, alia tentet dum, illā
cruciātā, ulciscātur
Callicratem cæsūm...

Deinde Leō
litterās ā
miserō patre
aperuit.

Vinciæus cognōmen
nostrum vēnit ā vocābulō
Latīnō Vindex, quod
interpretātur quī vindicat.
Ego quidem inquīrendō
vitam dedit. Tibi autem
nunc prōcēdendum quā
dēfēcī.

Mirē mē habeō! Nam
omnia quidem insolita,
ego autem crēdō.

Tunc præterita extrā nātūræ
modum contacta sunt. Quod enim
fābula mihi esse vidēbātur, istud
rēs gesta Leōnī erat! Dehinc Leō
mūtātus erat...

Audiō quōdammodo mihi
vindicanum esse patrem
omnēsque cognātōs quī ante
mē per sēcūla abierint.

Ūnum enim erat illi in mente, ultiō! Sed si
mē indiguerat, secūtūrus eram eum ad
extrēma terræ.

Quandō primum
volueris. Nam
possumus in Āfri-
cam proficiscī?
pater tuus remi-
sit omnem pecū-
niam quā umquam
opus fuerit nobis
ad sclopēta et glan-
dēs et instrūmenta

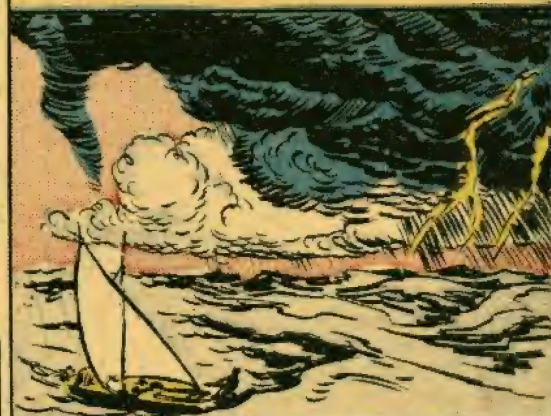
Eundum erat in Zanguebariam. Ergo tribus post mēnsibus, ego et Leō cum paucis nautis sub indigenā Mahomētō nōmine, iter fecimus secundum ōram Āfricæ orientālem. Deinde in Zanguebariā apparāvimus nōs proficisci in mediterrānea.

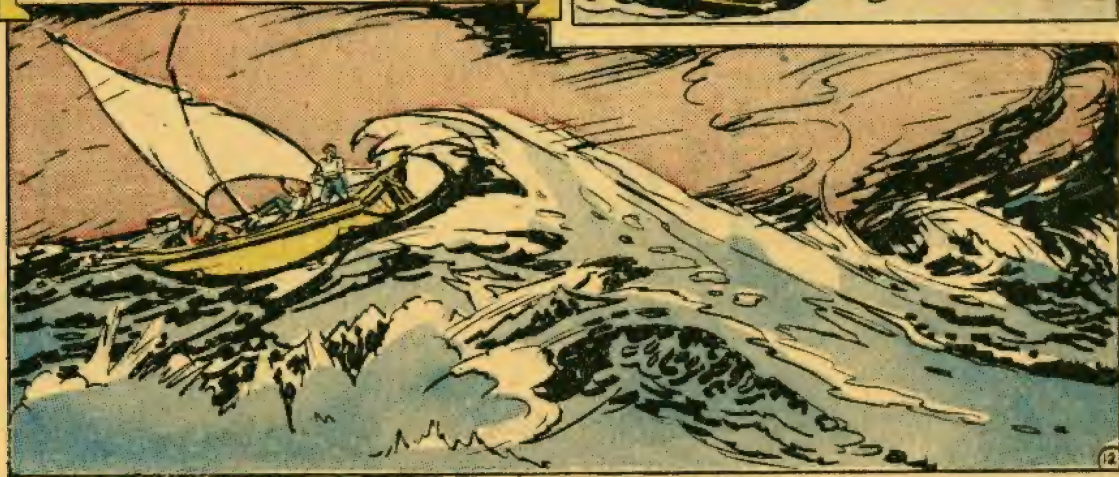
Venit procella, ere!

Columna est procella quæ plerumque contingit in illis aquis et periculosa et repentina et sæpe mortifera.

Et frācti sumus quasi malleō percussī.

Salvum tē faciam, avuncule
Īlex!

Subveni,
Mahomēte!

Habēmus sclopēta et
glandēs, cibāria
autem aliqua in
terram allāta sunt.

Opus cōpiā.
Longē ā
Zanguebāriā.

Aspice!

Caput Æthiopis, indicātum super testam in Vinciæī arculā, quod dicēbātur signāre
flūmen fluēns in terram rēginæ albæ Cōrī.

Istud est omnīnō caput
Æthiōpis. Illic autem
situm est flūmen!

Leō autem mīrē commōtus est. Enimvērō
sē gerēbat ut homō longē vērō peregrīnā-
tus domum tandem reversus. Itaque Leō
prope vidēbātur illic antea adfuisse.

Adversō flūmine ibō. Mihi enim
persuadeō iter tūtum
esse.

Leō igitur induxit ūnum ē nāvigiōlis quæ
procellam superfuērunt atque in terram
afferēbantur. Juvenis enim cōstituerat ut
adversō flūmine iter faceret.

Nōn est bonum
hoc. Nōne mala
fortūna?

Cœpimus ideō per silvam vapōrō-
sam prōcēdere. Dubitō autem utrum
aliquis ex nōbīs tantum animum
habuisset ut hujusmodi iter fēcerit,
sī futuræ quantulumcumque
fœditātis scīvissemus.

At vīgintī post diēbus flūmen sē
scindit. Utram viam insistēmus?

Aspice!
Hæc est antiqua
fossa!

Mūrōs
lapideōs
fossæ! Mīror!

Antiquæ Ægyptiæ
cēlātūræ! Velim hoc
diūtius perscrūtārī.
Metēmur ergō hīc
per noctem!

Illā autem nocte terribilēs Amagerrhæī
nōs adortī sunt.

Quōrum dux omninō sē ostendē-
bat antiquum Ægyptium sacerdō-
tem esse. Ego autem dubitābam
si rem dē Callicrate scīret. Op-
portūnē tamen discitūrus eram.
Homō autem linguā antiquōrum
Ægyptiōrum loquēbatur.

Deinde, Leōne Anglicē mihi loquente, Villāticus nōn intellēxit.

Illa, rēgina alba Cōri!
Rēctē pervestigāmus!

Nē
hoc nōs perdat!

Virī mei portābunt vōs in lecticis.
Iter per palūdem longum et
periculōsum. Festināte!

Dubitō quā dē causā nōbīs
festinandum sit, cum hīc hominēs
antiquōrum linguā Ægyptiōrum
loquentēs regantur ā rēginā quæ
dicitur duo milia annōrum vixisse.

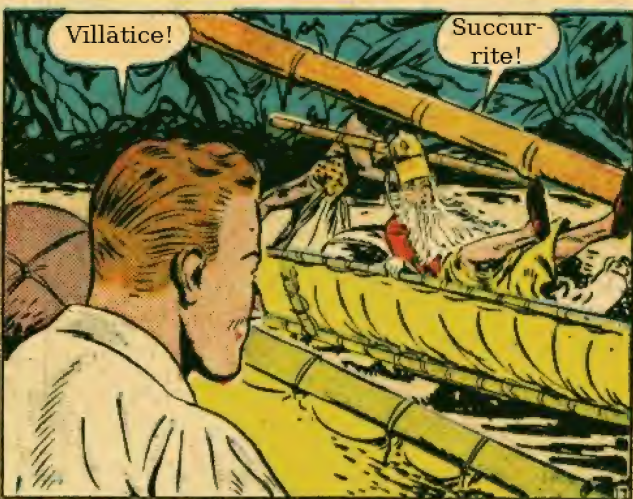

Propter vērō iter hoc docueram
Leōnem, vīgintī annōs parāns eum
quærere rēginā albam Cōri,
homicidam Callicratis.

Villātice!

Succur-
rite!

Villaticus vērō erat ūna spēs nostra.
Nam si mortuus esset, Amagerrhæi
nōs trucidāvissent!

Amice mī, numquam oblivis-
car tē salvum mē fēcisse. In
posterum fortasse grātiā ā mē
petiveris. Profectō tibi concēdam
quodcumque
petiveris.

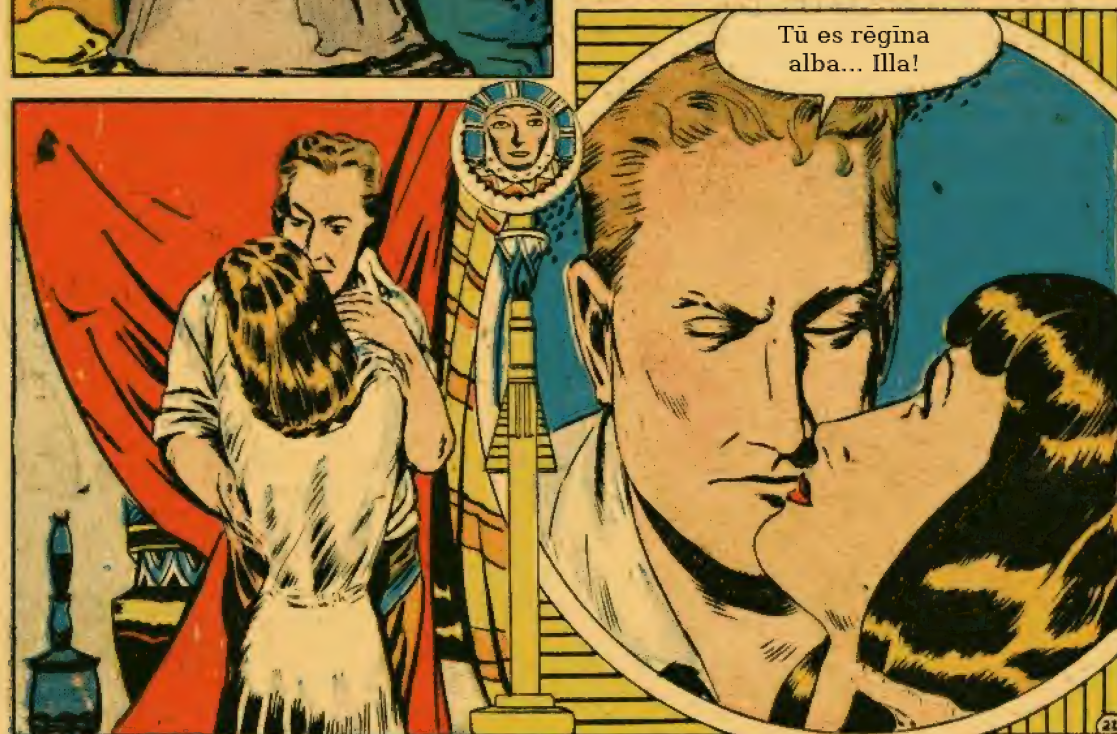
Posteā iterum profecti sumus. Māne autem surgēns nēquāquam conjectāssem quod
in oculis appāruit.

Ecce patria Amagerrhæōrum, scilicet crâtēr mille passuum
altus, septem autem millia lātus. Terra vērō mīra atque
remōta intrā terram mīram, ubi populus Amagerrhæōrum,
reliquiæ gentis antiquæ, vivēbat in cavernis!

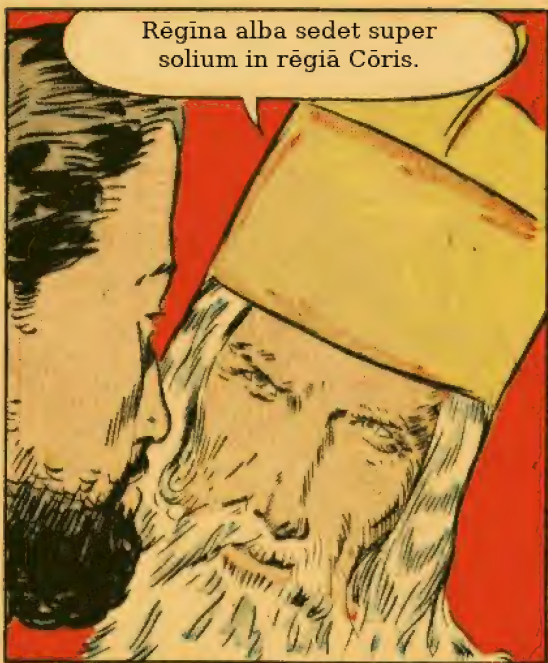

Nōn, vērūm Stātia sum, glōri-
ōsa filia Amagerrhæōrum.

Rēgīna alba sedet super
solium in rēgiā Cōris.

Leō nē potuit quidem peregrinæ ex
Ægyptō virgini obsistere.

Ego autem mirāns animadverti Leōnem
ablātis ex Ægyptō gentilibus similem
esse. Pertinēbat enim istī antiquæ terræ!

Tū vir meus,
Stātia uxor tua!

Mahomētus vidēbātur mox nūptiās celebrātūrus.

Mirus mōs populī Amagerrhæi: mulierēs sibi suōs virōs capiunt. Leō et Stātia nūptiīs jūcti sunt dum ipse apud nōs manet.

Nōn cupiō barbātum. Nōn cōfidō barbæ nigræ!

Populus periculōsus! Cum Leō adolēscēns sit, nōn videt quōmodo istis, ut ita dicam, nūptiīs inquisitiō rēginæ albæ impeditior fieri possit.

Nunc Villaticō abeundum est ā vōbīs. Avēte... convivium... multī cibi!

Mulier ā Mahomētō recūsāta.

Ōlla magna flammīs
ūrēbātur.

Mirum convīvium! Nūllus enim cibus erat in
cōspectū! Amagerrhæi autem irātī
vidēbantur quia Mahomētus dūcere uxōrem
recūsāvisset.

Sclopētum, Leō!
Jacē aut Mahomētus
moriētur!

Ē tumultū nōs ēripiimus.

Saxum fit ūtile
castellum!

Gāvisus sum quod Leōnem docueram rēctā

In scopum, avun- jaculārī.
cule ĩlex!

Leō autem sāvē vulnerātus
prope aderat quīn morīrētur.

Nam utentes sclopētis nōn potuimus arcēre
Amagerrhæos.

Recipiō vōs in
terram Cōrī!

Illa autem hoc Ægyptiōrum persuāsum habēbat, animās post mortem in alia corpora ingredi.

Duo milia annōrum expectō incarnatiōnem amāsīi quidem mei, quem autem ob zēlotypiam irāta occidī. Nōmen vērō ei Callicrates. Proptereā hūc adducti estis. Spērō enim quemque hāc iter facientem Callicratem meum dilēctum fore.

Invēnī sēcrētum vitæ æternæ, columnam ardentem!

Illa ergō persuāsum habēbat mortuum Callicratem fore ut in terris reviviscat.

Cum Callicrates reversus erit, mōnstrābō ei sēcrētum vitæ æternæ. Lavābimur enim in columnā ardenti!

Quis homō 'st? Num fieri potest?

Et Illa persuāsum habēbat Callicratem tandem ad terram rediisse.

Ō Callicrates,
ad mē rediisti!

Ecce, medicāmentum an-
tiquōrum Ægyptiōrum quod
eum saluum faciet.

Ō Callicrates, duo mīlia annōrum
expectō dum anima tua, itinere per
Orcum

Sævē vulnerātus
est, sēnsū caret,
moribun-
dus
videtur.

perfectō,
incarnāta
ad mē redeat.

Concessi ergō Illi ut Leōnī morienti
medērētur. Nam ego nōn poteram eum
juvāre. Illa autem fortasse posset.
Multa enim dē mīrificis medicīnis
Ægyptiōrum audiveram.

Quam mīrum sī Leō istam scelestam, quæ
primōgenitum familiæ Vinciææ ceciderat,
amāturus fuis-
set!

Tē amō, ō Callicrates!

Est Stătia
amasia Leōnis!

Quī audēs, ō
plēbēia!

Illa autem, etsi per duo millia annōrum
sapientiam docta, adhūc zēlotypiam
patiēbatur.

Duo mīlia annōrum expectō
reditum Callicratis ex Orcō.
Jam vir meus est!

Nōn
habēbis
eum!

Ō fatua, nōne
jamdūdum dicē-
bam?

Illa quidem potentiā arcānā quādam
ūtēbatur, Stătia autem stupefacta cecidit.

Respi-
ce in
comam!

Callicrates, cum mane experrec-
tus erit, nihil Stătiae in memoriā ha-
bēbit. Nam medicāmentum in pōcu-
lō prāterita ex animō ejus dēlēbit.

Itaque
sōlam

agnitam amābit Illam
quā ei dōnum vitāe
aeternae dare
potest.

Iter parā.
Proficiscēmur
enim hāc nocte
ad rēgiam
montā-
nam
Cōrī.

Insānit ista scelesta rēgina.
At opus est mē nūgantem
spērāre quōdammodo fore
ut Leōnem salvum
faciās.

Postriđiē māne, ecce mōns Cōrī, rēgia Illius cui obēdire oportet, saxum
in pedum trīgintā miliōrum altitūdinem abruptum, domusque homicidæ
Callicratis, sive Illius quæ sēcrētum vitæ æternæ invēnerat.

Præparāte rēgiam.
Mēcum enim ferō
hospitēs in Cōrum.

Deinde ego et Leō disjuncti sumus, et hoc mihi
displicuit.

Fer eum in
aulam.

Ego sollicitābar dē Leōne. Ipse
autem etsi convalēscere vidēbātur
adhūc arte dormiēbat.

Illa præstantissima
est in medicinā. Omnis
populus ejus erat. Vidē
cadāvera arte medicāta,
quæ videntur magis vive-
re quam hominēs viven-
tēs.

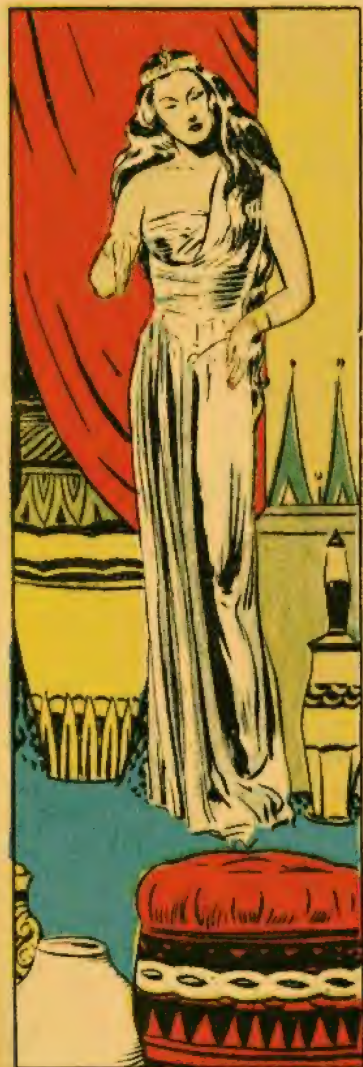
Precor
Leōnem
vivere. Sat
enim
cadāvera
sunt in mundō!
Ideō ibō in aulam.

Erat quidem cella subjecta aulæ.

Spectâ! Illa, deïs Cōri in auxilium
invocâtis, tripudium antiq̃uorū
Ægyptiōrū saltābit. Sī Illa bene
saltāverit et deïs placāverit, deī amicō
tuō medēbuntur.

Age, bene saltāvit. Deïs
placāverit. Rēginæ
concessū, ingrediāmur
nunc aulam.

Tunc, tripudiō finitō, admissi sumus.

Leō autem quamvis convaluisset, inops erat cōram rēginā. Medicāmentum enim quod Illa dedit ei carmenque quod incantavit tripudiāns deīs Cōrī, ipsa vidēbantur mentem Leōnis infirmam reddidisse. Sic enim voluntās ejus evānuīt, ut Leō amōre Illius terribilis dēvictus sit.

Nōn meminit prāteritōrum. Tē amō, o rēgina mea!

Quālis
fortūna! Illa
enim erat quæ familiam
Leōnis perdiderat et quōdam-
modo perfēcerat ut pater ejus morirētur.
Nunc autem Leō Vinciæus Illi inserviēbat.

Tantummodo
cupiō vivere cum
Illā.

Dabō tibi vitam
æternam! Ego et tū lavā-
bimur in columnā ārdenti! In
columnā ārdenti quæ dat vitam
æternam!

Ad
colum-
nam ār-
dentem! In-
trā hōram
profici-
scimur!

Medius mōns Cōrī erat cavus. Plānitiēs enim magna extendēbātur ferē quātenus visus perveniēbat. In extrēmō, excelsī cacūmen montis exurgēbat. Et ad ipsum longinquum horridumque saxum nōbīs perveniendum erat.

Pōmeridiānō autem parātī erāmus ascendere.

Festinate,
quia longa est
ascensio!

Et ascendimus ferē quattuor hōrās. Plānitiēs autem abscondita sub nūbibus erat.

Incipit pars ardua
itineris.

Nōlite
timēre!

Cum vīdissem modo
animum nōn dēspondi.

Sequimini
mē!

Ecce, hiātus Cōri!

Cavēte! Quia
saxum rotundum
ventō volūtāt!

Illa ridēns trānsīvit.

Leō autem, eō perfectō, manum mihi
prōtendit ut trānsīrem.

Mahomētus autem cecidit ūnā cum tabulā!
Quōmodo trāns hiātum reditūrī essēmus?

Ā!

Vērē profectō flammæ circā pulchram rēginam rugientēs crepitābant
tamquam esset Illa ipsum flammæ nūmen!

Deinde illa ēmersit clārior pulchriorque
quāvis quam spērō mē umquam visūrum!

Sequēns ego ibō
in flammā, ō
rēgīna mea!

Rēs male sē habet!

Salvam me
faciant dñi!

Illa vērō senēscēbat ante
oculōs nostrōs!

Quālis ultiō est
ista?

Illaque ante ipsōs oculōs nostrōs
corrūgābātur et contrahēbātur.

Pereō!
Moriōr!

Mortua
est!

Tū quidem familiam
vindicāstī,
ultio autem semper
amāra est!

Nōn est operāre pretium
vivere sine Illā! Moriāre in
flammā!

Num furis?

Illa autem mortua, et potestās magica ejus in Leōnis mentem abierat. Dissolūtum enim erat carmen. Leō igitur expergēfactus est quasi ē terribili somniō.

Fidēs inter hominēs
dēsiderābilis super aurum
vel etiam vītā aeternā!

Illā autem perfida erat. Obcēdiēbam
vērō Illi viventī. Erat enim rēgīna mea.
Nunc autem nihil mē prohibet
quīn reddam grātiām Ilicī,
quī salvam animā meā fecit
in palūde. Dēdūcam vōs ad
fluvium.

Sed vērō quā illūc
perveniēmus?

Viā sēcrētā.
Sequimini
mē.

Avē, ō mala rēgīna! Solum mors potuit
dissolvere carmen tuum super mē. Nunc
ergō liber sum. Et familia mea et pater et
ego suāviter quiescimus, ō Illa quæ in
aeternum vixit!

Posteā, cum Villāticus nōs ad fluvium
dēdūxisset, iter fēcimus ad mare domumque
in Angliam, ubi ego et Leō fortunātē beātē-
que vivimus, vel sic vidētur. Numquam
enim ulitiō hominēs beātōs
effēcit.

Quandō autem flamma flagrat, Leō aliquandō vidētur
longē distāre ab hōc ipsō hominum mundō. Aliquandō
terrā Cōrī tenus. Quod mē angit. Quōdam enim modo
animā Illius pulchræ sed mālæ nobiscum etiam in
morte manēre vidētur.

